

Chris Ryan

Geen genade

*Een verhitte drugsoorlog. Een beruchte kartelleider.
Een nieuwe missie voor Danny Black.*

ISBN 978-90-225-8537-5
ISBN 978-94-023-1161-7 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Warlord*
Vertaling: Marieke van Muijden en Jan van den Berg
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Chris Ryan
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Sierra Madre Oriental, Mexico

2011

Bij het zien van de naderende wegblokkade wist Mikey dat het hommeles zou worden.

Mikey zag eruit als een typische stoner, zo uit de schoolbanken. Haar tot op zijn schouders, dun baardje, bermuda, t-shirt met print en sandalen. Maar schijn bedriegt. Mikey had nog nooit een joint gerookt of een lijntje gesnoven. Op zijn zestiende verjaardag had hij één maltbiertje gedronken en daarna nooit meer. Na deze rondreis door Mexico zou hij aan zijn studie theologie aan het Virginia Theological Seminary beginnen. De eerste stap op weg naar het priesterschap.

Mikeys vrienden en zijn vader hadden hem voor dit deel van Mexico gewaarschuwd. Dit gebied was van het kartel. Wetteloos. Gewelddadig. Hou het bij Mexico-Stad, zeiden ze. Guanajuato. Playa del Carmen. Veilige plekken. Mikey knoopte hun advies in zijn oren en besloot toen op zijn eigen geloof te vertrouwen. Op de goedheid van zijn medemens.

Wel had hij zich voorgenomen deze wegen in het donker te vermijden. Iedereen wist dat dat wel zo verstandig was. Zelfs Mikey.

Nu wilde hij dat hij daadwerkelijk geluisterd had naar wat ze hadden gezegd over overdag reizen.

Toen de bus afremde, strekte Mikey zijn nek om door de voorruit te kunnen kijken. De wegblokkade was nu duidelijker zichtbaar. Een

geschaarde vrachtwagen met verroeste carrosserie en uitgebrande banden lag dwars over de weg. Op de zijkant waren met graffiti grote witte letters gespoten. Het woord MUERTOS en een enorme letter z waren zichtbaar. Boven op de vrachtwagen zag Mikey gewapende mannen zitten. Even vroeg hij zich af of ze van het leger waren.

Toen keek hij naar zijn medepassagiers. Dat waren allemaal mannen, en allemaal Mexicanen – Mikey was de enige Amerikaan in de hele bus. Het was duidelijk dat ze arm waren. Ze droegen gescheurde spijkerbroeken en vuile T-shirts nat van het zweet. Werkkleding. Een van de mannen, die twee rijen voor Mikey zat, sloeg een kruis. Een ander, een paar rijen achter hem, zat in zichzelf mompelend naar de vloer te staren.

De bus kwam tot stilstand, maar de motor bleef stationair lopen. Een passagier achterin riep in het Spaans iets naar de chauffeur. Hoewel Mikey de taal niet goed machtig was, begreep hij wat er werd gezegd. ‘Ga terug, *cabrón!* Niet stoppen! Zie je niet wie dat zijn?’

Te laat. Twee mannen bonkten met hun geweercolf op de deur. Mikey voelde zijn maag omhoogkomen. De chauffeur kwam onhandig overeind en wrikte de deur open. Als hij had gedacht bij de mannen in een goed blaadje te komen door mee te werken, had hij het mis. De twee mannen stormden naar binnen en een van hen sloeg de chauffeur met de colf van zijn geweer tegen de kaak. Bloed stroomde uit de mond van de chauffeur en hij zakte in elkaar.

‘Oké, stelletje *pendejos!*’ blafte een van de mannen in het Spaans. ‘De bus uit.’

Niemand verroerde zich. Mikey dacht dat de anderen net als hij verlamd waren door afkeer en angst.

De mannen wachtten vijf seconden. Toen draaide de ene zich zonder waarschuwing om en trok de chauffeur overeind van de smerige busvloer. Hij sloeg hem met zijn gezicht tegen de voorruit. Mikey zag hoe de chauffeur met de zijkant van zijn hoofd tegen het glas werd gedrukt, zijn handen plat aan weerszijden. De schutter hief zijn wapen. De afstand tussen de loop en het hoofd van de chauffeur bedroeg niet meer dan dertig centimeter. Hij vuurde. Mikey voelde het schok-

kende, oorverdovende schot tot in zijn binnenste. De chauffeur zakte in elkaar en zijn geleachtige hersens lieten een dikke smurrie op de met bloed bespatte voorruit achter. Waar de kogel zijn hoofd in was gegaan en zich in het glas had geboord, was het glas versplinterd. Mikey moest kokhalzen en drukte zijn hand tegen zijn mond.

‘Uitstappen!’ herhaalde de andere schutter.

Deze keer aarzelde niemand. De passagiers sprongen overeind en wurmden zich naar buiten. Mikey ook. Hij rook een vlaag urine toen hij ingeklemd tussen de andere passagiers stond. Iemand had van angst in zijn broek gepist en het kostte Mikey moeite niet hetzelfde te doen. Toen hij langs het verminkte lichaam van de chauffeur kwam, wendde hij zijn blik af en strompelde via het trapje van de bus naar buiten.

De middagzon was verblindend en de droge warmte bleef in zijn keel steken. Er steeg warmtedamp op van de logge, metalen, besmeurde vrachtwagen. Daarachter zag hij het Sierra Madre-gebergte, grijs en rotsachtig tegen de strakblauwe lucht. Een paar meter van waar de bus stond bevond zich een reliekschrijn langs de kant van de weg. Mikey had er onderweg al heel wat gezien. Deze had de vorm van de maagd Maria, was opzichtig en felgekleurd, een meter hoog en in een houten omlijsting met zadeldak geplaatst. Vanuit zijn ooghoek zag hij een paar medepassagiers een kruisje slaan. Om niet op te vallen, deed hij haastig hetzelfde. Ze werden door de door elkaar schreeuwende schutters in een rijtje tegen de zijkant van de bus gezet. Mikey begreep niets van wat ze zeiden. Het pistoolschot weergalmde nog in zijn oren. Maar door zijn halfgesloten ogen zag hij dat één man op ongeveer tien meter afstand bleef.

Hij zag eruit alsof hij net van middelbare leeftijd was: kortgeknipt zwart haar, een potloodsnorretje en wenkbrauwen waarvan de uiteinden omhoogstaken, alsof hij constant wat vroeg. Hoewel de anderen droge, gebarsten lippen hadden, waren die van hem vochtig. Hij had zwarte ogen en zijn dode blik deed Mikey veel meer verkillen dan zelfs de aanblik van de chauffeur. Hij droeg een spijkerbroek, leren laarzen en een wit hemd waarin zijn indrukwekkende biceps goed uitkwa-

men. Zijn armen zaten onder de tatoeages. Met zijn eigen geweer losjes aan een band rond zijn nek stapte hij op de rij doodsbanne passagiers af. Dat de andere schutters voor hem opzijgingen, maakte duidelijk dat hij de leiding had.

De man stond twee meter van het midden van de rij af. Even was het stil. Nu kon Mikey de tatoeages duidelijker zien. Op de ene arm stond een groteske doodsengel met rode militaire baret en gericht geweer afgebeeld. Daaronder stond in versierde Gotische letters: z1.

De man sprak zacht, haast fluisterend Spaans. ‘We gaan een spelletje doen,’ zei hij. Hij richtte zich tot de schutter die het dichtst bij hem stond. ‘Kies er twee uit.’

‘Goed, z1,’ antwoordde de schutter. Hij liep naar de rij passagiers, greep de dichtsbijzijnden en sleepte ze naar een plek langs de weg. De ene was een oudere man, misschien in de zestig, met een donkere, gelooide huid en een smal, doorgroefd gezicht. De andere was veel jonger – twintig of zo, in elk geval niet ouder dan Mikey zelf – maar lang niet zo goed in vorm als de oudere man. Hij had een flinke onderkin en onder zijn t-shirt staken kwabbige en vormeloze bovenarmen uit.

‘Dit spel heet “Wie wordt de volgende huurmoordenaar?”’ kondigde de man die z1 heette aan. Hij zocht even op de grond en pakte toen twee stenen op ter grootte van een grapefruit. Een gaf hij er aan de oudere man en een aan de jongere. ‘De regels zijn heel simpel,’ zei hij. ‘Jullie gaan in tweetallen vechten. Degene die blijft leven, gaat met ons mee. Degene die niet blijft leven... niet.’

Hij keek naar de twee passagiers met de stenen en knikte.

Aanvankelijk verroerden ze zich allebei niet. Ze stonden daar maar op drie meter van elkaar naar de steen in hun hand te kijken.

‘Vechten, pendejos!’ schreeuwde een van de schutters. Mikey herkende de stem van de man die had gezegd dat ze de bus uit moesten, maar hij kon zijn blik niet van de twee onwillige gladiatoren afwenden.

De jongen stond te trillen, likte aan zijn lippen en keek om zich heen, alsof hij overwoog ervandoor te gaan.

De oudere man staarde naar de steen in zijn hand, even roerloos en

onverzettelijk als de bergen in de verte.

‘Kom op man,’ mompelde hij. ‘Ik heb een gezin. Kinderen.’

z1 liet een wrede blaffende lach horen. ‘Mooi!’ zei hij. ‘Dus als je je best niet doet, kunnen we die aan hun darmen aan de dichtstbijzijnde brug ophangen.’

De andere schutters lachten.

In de ogen van de oudere man blonken nu tranen. Aarzelend deed hij een stap en hief de steen tot schouderhoogte.

De jongere man deinsde terug. ‘Doe het niet, *señor*,’ hijgde hij. ‘We hoeven niet te vechten.’

‘Natuurlijk wel,’ antwoordde de oudere man. ‘Weet je niet wie deze lui zijn?’

‘Maar...’

‘Het spijt me. Mijn gezin...’ De oudere man hief de steen nog wat hoger. Sneller dan je van een man van zijn leeftijd zou verwachten ging hij op de jongere man af en liet de steen hard op de zijkant van diens hoofd neerkomen. Zijn slachtoffer zakte op zijn knieën en de rest van de passagiers kreunde onwillekeurig.

z1 bekeek het tafereel met nog steeds die doodse blik. De oudere man keek hem over zijn schouder aan. ‘Tot de dood,’ zei z1.

Nadat de jongere man een tweede klap tegen zijn hoofd had geïncasseed, wendde Mikey zijn blik af. Maar zijn oren kon hij niet afsluiten. Hij hoorde alle drie de daaropvolgende klappen van steen op schedel, gevolgd door een vreselijke stilte die maar één ding kon betekenen.

Er verstreken tien seconden voor Mikey weer durfde te kijken. Hij wilde dat hij dat niet had gedaan. De jongere man lag met gespreide armen en benen op de grond. Zijn hoofd was tot moes geslagen en op de grond lagen donkerbruine plasjes. Op het beeld van de maagd Maria zaten bloedvlekken. De oudere man keek ongeloofig naar de steen in zijn bebloede handen. Tranen stroomden nu over zijn grauwe gezicht.

z1 knikte naar een van zijn mannen. Die liep naar de oudere man en dwong hem onder schot naar de wegblokkade. ‘Goed, pendejos,’ zei z1. ‘Wie volgt?’

Net als alle andere passagiers boog Mikey zijn hoofd. z1 liep langzaam de rij langs en bekeek iedere man van top tot teen. Mikey proefde gal. Hij bad vurig. Nu z1 de reizigers inspecteerde probeerde Mikey zijn blik te ontwijken, maar dat was onmogelijk. Toen er een glimlach over z1's gezicht gleed, voelde hij zich licht in zijn hoofd worden.

‘En wat is dit?’ vroeg z1. ‘Een *yanqui*?’

Mikey deinsde achteruit, maar tussen hem en de bus lag maar een halve meter. z1 instrueerde zijn mannen. Er kwam er een dichterbij met de bebloede steen in zijn hand die de oudere man had gebruikt om zijn tegenstander te doden.

‘Hand op, yanqui,’ beval hij.

Mikey slikte met moeite. Toen schudde hij zijn hoofd. ‘Nee,’ zei hij schor in haperend Spaans.

De uitdrukking op z1's gezicht veranderde niet. Er viel een stilte. ‘Wil je weg, yanqui?’ vroeg hij.

Mikey haalde diep adem om rustig te worden en knikte.

‘Ga dan maar,’ zei z1. Hij wees naar de weg achter zich, waar de bus had gereden. ‘Ga terug naar het yanqui-land, waar je thuishoort.’

Mikey schuifelde bij hem vandaan. Hij keek om naar de doodsbange passagiers en hun kwelgeesten. Vanuit zijn ooghoek zag hij dat er al een vlieg om het hoofd van de dode man zoemde. Niemand zei iets.

‘Zij ook,’ zei Mikey. ‘Laat ze de bus weer in gaan. Laat ze gaan.’

z1 keek naar de passagiers. ‘Wil er nog iemand anders weg?’ Hij sprak heel zacht, maar iedereen had hem duidelijk verstaan.

Niemand reageerde. Ze keken allemaal naar de grond. Het leek wel of niemand had gesproken.

‘Alleen jij, yanqui,’ zei z1. ‘Dus ga maar.’

Weer slikte Mikey. Zijn vurige, stille gebed werd verhoord. Als hij snel genoeg was, zou hij misschien een lid van de *Federales* kunnen bereiken, de staatspolitie. Het scheen dat het kartel regelmatig leden van de normale politie omkocht. De Federales waren een slag apart: ze waren zwaarbewapend, uitmuntend getraind en wilden niets liever

dan de kartels uitroepen. Als hij hen kon waarschuwen, zou hij misschien een einde aan deze afschuwelijke toestand kunnen maken.

Hij draaide zich om. Voor hem strekte de weg zich tot in de verte noordwaarts uit, de horizon wazig in de warmtedamp. Aarzelend deed hij een paar stappen weg van de rest. Zijn nekhaartjes gingen overeind staan, waardoor hij in beweging kwam.

Hij had misschien vijftien meter afgelegd toen hij het gewerschot hoorde en op hetzelfde moment kreeg hij een klap tegen zijn rechterknieholte, alsof iemand hem daar een schop had gegeven. Hij smakte op de grond. Seconden later voelde hij de pijn.

Zoiets vreselijks had Mikey nog nooit gevoeld. Een scherpe, verscheurende pijn die door zijn hele been trok. Hij keek naar zijn knie en zag tot zijn schrik dat er een plas bloed om hem heen lag, die door de droge grond werd opgezogen. Alles begon te draaien. Hij nam beweging waar vanaf de plaats waar de anderen stonden. Vaag zag hij dat een van de passagiers op hem afkwam, met z1 op een paar meter afstand.

Pas toen de passagier – een tienerjongen – boven hem hing zag Mikey dat hij de bebloede steen vasthad. Een paar meter achter hem wiegde het beeld van de maagd Maria in de warmtedamp.

Mikey probeerde ‘alsjeblieft’ te zeggen, maar in plaats daarvan moest hij kotsen van pijn en angst. De knul met de steen vloekte zachtjes en duidelijk walgend. Maar toen keek hij naar z1, die grimmig stond toe te kijken met zijn wapen losjes in zijn hand. Mikey wist wat er ging gebeuren. Hij probeerde weg te komen, maar dat had geen zin: zijn been was loodzwaar en pijnscheuten trokken door hem heen. Hij wilde wat zeggen, de knul sméken het niet te doen.

Maar de jongen had geen keus. Hij knielde bij Mikeys hoofd en hief de steen.

De eerste klap kwam op zijn jukbeen terecht. Mikey hapte scherp naar adem en kreeg een teug droge lucht binnen op het moment dat bloed en snot uit zijn neus spoten. De jonge man mompelde zacht een verontschuldiging. In dat van pijn doortrokken ogenblik begreep Mikey waarom hij zijn excuses aanbood. Het was zijn bedoeling geweest

Mikey hoger aan de zijkant van zijn gezicht te raken, ter hoogte van zijn slaap, want dan zou het sneller voorbij zijn geweest.

Nu liet hij de steen zorgvuldig tegen Mikeys slaap rusten voordat hij die een halve meter hief om toe te kunnen slaan.

Over de schouder van de man zag Mikey z1 op hem neerkijken.

‘*Adiós, yanqui,*’ zei hij.

Dat waren de laatste woorden die Mikey ooit hoorde. De jongeman liet de steen met kracht op zijn schedel neerkomen. In de misselijkmakende pijnhuizen voelde hij het bot versplinteren.

Toen werd alles donker. Mikeys problemen waren even snel voorbij als ze waren begonnen.

Maar de vernedering was voor Mikey met zijn dood niet voorbij.

De man die zichzelf z1 noemde keek op het lijk van de jongeman neer en wendde zich tot een van zijn mannen. ‘Geef me de zak.’ Een halve minuut later werd er een zware zak bij zijn voeten gezet, die zijn handlanger openmaakte. Er zaten messen in. Twintig, misschien meer. Met lang lemmet, kort lemmet, brede en smalle. Met plastic gevesten en houten gevesten. Hij pakte een willekeurig mes. Een oud keukenmes.

Hij klemde het lemmet in zijn vuist en stak het met kracht in het bovenlichaam van de jongeman. Het kraakbeen en het bot boden enige weerstand, maar hij had zo hard gestoken dat het mes tot het gevest in het lichaam zonk. Er droop bloed uit de wond, maar niet veel.

z1 wendde zich tot zijn handlanger. ‘Iedereen moet het doen.’

Zijn mannen zetten de gevangenen op een rij. Ze dwongen ze allemaal onder schot een mes te pakken en dat in het lijk te steken. De meeste mannen keken een andere kant op toen ze gehoorzaamden. Sommigen huilden. Maar niemand durfde te weigeren. Binnen vijf minuten staken alle twintig messen in verschillende hoeken uit Mikeys lichaam.

De gevangenen gingen weer tegen de muur staan. Een van de mannen van z1 fotografeerde het verminkte lichaam. z1 keek naar de ge-

vangen, hief zijn handen en schreeuwde: ‘*El Puerco Espín!*’ Het stekelvarken.

‘Wie wil er nog meer eindigen als het stekelvarken?’ wilde hij weten.

Niemand antwoordde. Iedereen staarde naar zijn schoenen.

‘*Muy bien!*’ zei zi. ‘De overlevenden begraven degenen die sterven, hier achter deze schrijn langs de weg. Zullen we verdergaan met ons spelletje?’

WOENSDAG

1

Walthamstow, Noord-Londen

15.00 uur GMT

Situatiebewustzijn is voor een SAS-man even normaal als ademen. Na zeven jaar bij het Regiment was het voor Danny Black een tweede natuur geworden om elk detail van zijn omgeving haast gedachteloos in zich op te nemen en te verwerken.

Toen hij bij een torenflat stond van dertig verdiepingen, even grauw en troosteloos als de lucht, was hij zich dus overal van bewust. De graffiti waarmee vooral de noordwestelijke muur van het pand was bespoten en waaraan hij kon zien dat daar 's avonds de bendes rondhingen. De vitrage die bewoog op de eerste verdieping. De werkluik die vaag zichtbaar waren op het dak. De grimmige muziek die weerklonk – uit de ramen van de lagergelegen verdiepingen en vanaf het parkeerterrein.

Danny was zich zelfs bewust van de drie slungelige jongens van begin twintig die hij vanuit zijn ooghoek op de motorkap van de BMW zag zitten. De muziek – 50 Cent – kwam uit hun auto. Ze keken met een dreigende blik naar Danny. Prima, laat ze maar kijken. Hij zou alleen iets met ze te maken krijgen als ze zo dom waren hem daartoe te dwingen.

Er vloog een helikopter over. Met één blik zag Danny dat het een Bell Longranger was, hoogstwaarschijnlijk een civiel toestel. Heel anders dan de militaire helikopter waarin hij een paar weken geleden

nog manoeuvres over de hoofdstad had uitgevoerd, een van de manieren van de SAS om na enkele terreurdreigingen hun macht te tonen. Met moeite richtte hij zijn aandacht weer op de grond. Op vijftientig meter links van Danny verliet een witte Transit de parkeerplaats. Op de zijkant van het voertuig stond TJ SCHILDERWERK EN DECORATIE – ÉÉN TELEFOONTJE, ALLES WEER GELIKT.

Automatisch nam Danny ieder aspect van zijn omgeving in zich op. Sitatiebewustzijn. Het belangrijkste aan zijn hele baan, want een lid van het Regiment laat zich niet graag verrassen.

Niet dat hij hier alleen als militair was. De klus van vandaag was privé.

Hij ging de torenflat binnen. Het was hier een paar graden koeler en zijn voetstappen weergalmden door de betonnen muren en vloer. Hij liep zachter en luisterde geconcentreerd of hij toevallig nog een echoende voetstap hoorde die verraadde dat hij niet alleen was. Hij hoorde niets. De liftdeur sloot slecht en de lift zelf was een meter of wat boven de grond blijven steken. Erboven knipperde een streep licht. Hij rook de doordringende geur van oude urine.

Via het trappenhuis in de hoek van de hal ging hij naar de vijfde verdieping, waarbij hij bij elk trapportaal even bleef staan om de trappen af te speuren. Niemand te zien. Mooi zo.

Op de vijfde verdieping ging hij door de piepende draaideuren en zag twee gangen haaks op elkaar staan. Op een oud bordje stond dat je voor de nummers 500-515 rechtsaf moest en voor 516-530 rechtdoor. Van zijn informant had hij begrepen dat hij op nummer 525 moest zijn.

In de gang klonk een mengeling van blèrende televisies en nog meer muziek. Danny sloot zich ervoor af. Toen hij langs nummer 519 kwam ging de deur open. Een mager meisje, van hooguit een jaar of zestien, met opvallende donkere kringen onder haar ogen, keek de gang in. Ze droeg een gescheurde broek en daarboven alleen maar een vuile bh. Danny was zich ervan bewust dat hij er anders uitzag dan de mannen die ze doorgaans tegenkwam: gezond, gepolijst, met zijn donkere haar

en zwarte leren jasje. Bijna meteen sloeg ze de deur weer dicht en Danny liep door.

Er kwamen geen geluiden vanuit nummer 525. Danny legde voor de zekerheid zijn oor tegen de deur. Doodstil. Langzaam en voorzichtig voelde hij aan de klink. De deur zat op slot, maar dat maakte niet uit. Het slot was goedkoop en oud. Uit zijn portemonnee haalde hij het slotenkrakerssetje ter grootte van een creditcard dat hij altijd bij zich had. Hij stak de piepkleine moersleutel in het slot en oefende lichte druk uit. Toen gebruikte hij de pick om voorzichtig over de bovenkant van het slot te schrapen. De eerste vier pennen gaven in een paar seconden mee. De vijfde was lastiger en het kostte hem tien seconden om die te vinden. Het slot klikte zachtjes open.

Danny duwde met zijn voet tegen de onderkant van de deur. Die ging een kiertje open. Hij werd overvallen door een walgelijke geur. Muf. Schimmelig. Deze flat stonk en het was er vochtig. Hoewel er geen licht brandde en het er nog steeds stil was, wist hij door de vage zweetgeur dat de flat was bewoond. Hij stapte naar binnen.

Recht voor hem bevond zich de badkamer. Een toilet zonder deksel. Een beschimmeld douchegordijn hing aan een gebroken rails boven het bad. Rechts een keuken, links een dichte deur.

Eerst verkende hij de keuken. Daar gonsde het van de fruitvliegjes die op de vuile, in de gootsteen opgestapelde borden afkwamen. Er zat iemand aan een kleine, vierkante tafel, met het voorhoofd plat op het tafelblad. Danny kon niet zien of het een man of een vrouw was. Kort, vettig haar. Een vuile, blauwe trui. Naast hem of haar lagen een opgebrand waxinelichtje, een theelepeltje, wat aluminiumfolie en een gebruikte injectiespuit. De gebruikelijke benodigdheden van een heroïne-verslaafde.

Danny zag zo dat dit niet degene was die hij zocht, dus liep hij de keuken uit en ging terug naar de dichte deur.

De deur schuurde over het tapijt en ging slecht open. In de kamer erachter bevonden zich één oude bank en drie mensen. Ook zij waren buiten westen, net als de jongen of het meisje in de keuken. Een van

hen, een jonge vrouw, lag uitgestrekt op de bank. Ze droeg een paarse trui, maar verder niets. Haar benen waren een en al blauwe plekken, gesprongen aderen en sporen van de naald. Bij haar voeten zat een naakte man tegen de bank geleund, zijn huid overdekt met tatoeages en op zijn armen dezelfde naaldsporen.

Midden op de vloer van de kamer lag Danny's broer. Hij was in elk geval volledig gekleed.

Danny had Kyle de afgelopen twee jaar niet gezien. Daar had hij er graag nog eens twee aan toegevoegd. Maar hun vader had hem gesmeekt te gaan kijken waar die idioot zat en of hij überhaupt nog leefde. Als lid van het Regiment had Danny voldoende contacten binnen de politie om een hulpeloze junk met kruimeldiefstalverleden om zijn verslaving te kunnen bevredigen op te kunnen sporen. Een dag na zijn aanvraag wist hij precies waarvoor hij door de politie werd gezocht en waar ze hem zouden zoeken, als de politie de tijd en middelen had voor dat soort kruimelwerk.

Dus nu was hij hier.

De vloer lag bezaaid met naalden, aanstekers en condooms. Danny stapte over de troep heen, bukte, greep Kyles bovenarm met een hand en trok hem overeind. Aanvankelijk leek hij wel een baksteen, maar na een paar seconden gingen zijn ogen open. Hij leek Danny niet te herkennen en probeerde hem instinctief met een haal van zich af te krijgen. Danny gaf hem gewoon een duw, zodat hij in de richting van de open deur struikelde. Hij wierp het halfnaakte stel bij de bank een blik toe, dat zich niet eens verroerd had.

Hij duwde Kyle de gang in. Bij de open deur stond iemand. Danny herkende het vuilblauwe shirt van de bewusteloze persoon in de keuken direct. Smalle neus, waanzinnige blik. Hij had de injectiespuit als een wapen in zijn hand. Agressief.

'Doe jij, man...?' grauwde hij. De woorden kwamen er met moeite uit.

Een gevecht kon je het amper noemen. Maar als je wilt vechten, kun je het maar beter afmaken. Danny liep op de starende junk af, sloeg